

КОЛЬКІ ТРЭБА

Днямі абмяркоўвалі з калегай, як распарадзіцца машынкамі з дзіцячага «аўтапарку», калі, на погляд бацькоў, іх назбіралася ўжо зашмат і многія дастаюцца са скрыні гады ў рады, а на погляд дзіцяці ўсе абсалютна патрэбныя і неабходныя, нават калі яны аднолькавага памеру, колеру і прызначэння. Пляменнік, зноў жа, на дзень нараджэння папрасіў: «Толькі не машынку, калі ласка! У мяне іх ужо, мо пяцьдзясят! Лепш кніжку цікавую, ці зборную мадэль, ці грошы, але на крайні выпадак». З апошнім пунктам, дарэчы, я згодная цалкам. На мой погляд, падарыць чалавеку (не важна нават, маленькаму ці даросламу) грошы — значыць не паждаць «замарочыцца», праявіць увагу і разабрацца, што яму цікава, што патрэбна, што, быць можа, ён сам сабе ніколі не набудзе, але парадуюцца, калі гэта зробіць нехта іншы... Зрэшты, паразважаць сёння хочацца не пра гэта.

Адзін з колішніх герояў «Сямейнай газеты» ўспамінаў, што веласіпед яму падарылі пасля трэцяга класа, а ганяў на ім аж да заканчэння школы, і гэта быў — ух які важны, патрэбны і любімы падарунак. А свайму сыну ён набыў першы ровар, калі малому не было яшчэ трох гадоў; потым другі, трэці. Як меркаваў мой суразмоўца, колькасць цацак, кніжак, усемагчымых развіваючых прылад і канструкцый у нашых дзяцей, усяго праз адно пакаленне, вырасла ў некалькі разоў, а вось уменне цаніць іх, наадварот, паменшылася. І з аднаго боку, гэта як быццам няблага: усведамленне дзіцем, што сапсаваная, нават новая і дарагая, рэч — гэта ўсяго толькі рэч, а не канец свету. А з другога — уяўляю, як крыўдна бацькам, якія адкладвалі грошы, каб набыць нятанную цацку ці забаву, літаральна вымаленую ўсякімі абяцанкамі, узорнымі паводзінамі, ныццём і катаннем, — а яна, аказваецца, была патрэбная толькі дзеля самога факта ўладання, таму што «ва ўсіх такія ёсць», і пасля тыдню выкарыстання ляжыць недзе ў кватэры, пакрываецца пылам...

Напэўна, стаўленне да рэчаў наогул і цацак у прыватнасці закладаем у дзецях мы самі — старэйшае пакаленне бабуль і дзядуль, якое да паўналецця будзе ўспамінаць унуку, як той вымазаў марожаным новы касцюмчык, альбо, наадварот, у кожны прыезд будзе завальваць малых падарункамі («ну і што, што гэта дзясятая лялька, няхай у дзетак будзе тое, чаго ў нас не было»), і бацькі, дзядзькі і цёткі, якія з маленства перадаюць на дзіцячыя дні народзін грошы ў канверціку альбо загадзя распяваюць, пра што марыць імяніннік, і выбіраюць замоўленае разам з ім, тлумачаць і паказваюць, як карыстацца сучаснымі забавкамі. Але ёсць, мабыць, і нейкія ўнутраныя настройкі, якія залежаць не ад матэрыяльнага статусу сям'і, а толькі ад характару асобы і якія немагчыма перабіць на жаданы лад, хіба толькі скарачціраваць. Нездарма ж адны дзеці ўмеюць, як тое асяляна Іа, радавацца нават паветранаму шарыку (і нават калі ён ужо не зусім шарык), а другім што ні зрабі, усё не тое і не так — гарохі на бантах не таго памеру, кнопак у радзёкіраванні мала і наогул, хацелася з перламутравымі гузікамі, а не ваша «вось гэта ўсё».

У дзяцінстве гэта здаецца часам нават мілым, а вось у дарослым узросце выглядае відавочным, наўмысным і раздражняльным. Вось чаму асабіста мне вельмі прыемна сустрэцца людзей, якія ўмеюць захоўваць разумны баланс паміж жаданым і магчымым, цаніць дробязі, не забывацца дзякаваць. Балазе, такіх прыкладаў перад вачыма заўжды хапае. Скептыкі заўважаць: проста ты бачыш тое, што хочаш убачыць. А я запярэчу: падобнае прыцягвае падобнае. Квантавая фізіка і закон сусветнага прыцягнення ў дзеянні.

Вікторыя ЦЕЛЯШУК.

ЯК МЛАДА, МАРГАРЫТА І МАЦВЕЙ СТАЛІ НАВАСЁЛАМІ

Большасць шматдзетных сем'яў гродзенцаў атрымліваюць жыллё ў новых шматпавярхоўках

У Гродне актыўна забудовваюць новыя мікрараёны. Значная частка кватэр адводзіцца менавіта шматдзетным сем'ям. Алена і Антон Дзмітрыевы нядаўна атрымалі новае жыллё ў адным з такіх дамоў па вуліцы Асфальтнай, што ў мікрараёне Грандзічы-2.

3 інтэрната — у новую кватэру

Паўночны мікрараён Грандзічы — перспектыўная забудова. Гэта адзін з самых значных будаўнічых праектаў, дзе шмат

павярхоўкі растуць як грыбы. Дабрацца ў новы раён нескладана — сюды ходзіць і гарадскі транспарт, і маршрутка. Грандзічы-2 выглядаюць добраўпарадкавана — і дарожная, і дваровая інфраструктура радуе вока сваім сучасным выглядам. Таксама адметная рыса новага мікрараёна — гаражы для ровараў, якія, дарэчы, не пустуюць.

Вось у такім утульным дворыку па вуліцы Асфальтнай мы і сустрэліся з Аленай Дзмітрыевай. Яе сям'я нядаўна пераехала ў новы дом з інтэрната. Для жанчыны вельмі важна, што дворык свабодны ад аўта-

транспарту, а яго тэрыторыя — сапраўдны варкаўт для дзяцей з мноствам аб'ектаў і нават штучным пакрыццём.

Алёна наглядае за дзвюма малымі дочкамі — Младай і Маргарытай. Старэйшы сын Мацвей застаўся дома. Пакуль дзяўчынка гойдаюцца на арэлях, мы можам пагаварыць на самую актуальную для сям'і тэму — жыллёвую: ці сапраўды падтрымка дзяржавы ў гэтым пытанні для шматдзетных сем'яў адчувальная? Але пра ўсё па парадку.

(Заканчэнне на 3-й стар. «СГ».)

Мужчынскае выхаванне

ВАРТА ЗАХОЎВАЦЬ СЯМ'Ю ДЗЕЛЯ ДЗЯЦЕЙ

Грамадская арганізацыя «Савет бацькаў» горада Мінска — гэта аб'яднанне мужчын, якія вырашылі садзейнічаць рэалізацыі ўсвадомленага, абдуманнага, адказнага бацькоўства. Тут вераць, што тата — ключавы чалавек у жыцці кожнага дзіцяці. Напярэдадні Міжнароднага дня бацькі (адзначаецца 21 чэрвеня) суполка запусціла першы ў Беларусі конкурс «Бацька года». Сярод крытэрыяў, па якіх адбіралі прэтэндэнтаў, галоўныя наступныя: мужчына павінен быць жанаты, а ўсе дзеці — народжаныя ў адным шлюбе. Мы сустрэліся са старшынёй ГА «Савет бацькаў» Аляксандрам Вялічкам, каб пагаварыць пра сучасных тат, сям'ю і шчасце.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

Пераможца конкурсу «Бацька года» Павел ДУРНОЎ.